

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.265/2023/4.

A felperes:

(felperes neve) ((felperes címe))

A felperes képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda (iroda címe., ügyintéző:

dr. Kummer Ákos ügyvéd)

Az alperes:

(alperes neve). ((alperes székhelye).)

Az alperes képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe., ügyintéző:

dr. Kovács Loránd ügyvéd)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértésének megállapítása, sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 10.P.20.212/2023/13.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

alperes, 10.P.20.212/2023/14.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak – a Nemzeti Adó-és Vámhivatal illetékbevételei számlájára – 48.000 (negyvennyolcezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettség az e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes korábban a (párt neve) Mozgalom pártigazgatója volt, jelenleg az országos választmány elnöke, aki a 2018. évi országgyűlési választások kampányidőszakában (politikus neve) érdekkörébe tartozó gazdasági társaságokkal egyeztetett választási plakátok kihelyezése, plakáthelyek bérlése, megvásárlása tárgyában.

[2] Az alperes az általa üzemeltett (internetes hírportál 1. neve) internetesen oldalon 2018. március 22-én „Itt a (párt neve)os korrupció következő állomása” címmel az (internetes hírportál 2. neve).hu internetes oldalról átvett cikket jelentetett meg, ami az alábbiakat tartalmazta: „Információik szerint (politikus neve) összekötője a (párt neve)ban (felperes neve) pártigazgató. Az (internetes hírportál 2. neve) úgy értesült, rajta keresztül jutnak el a vesztegetésre szánt feketepénzek a (párt neve) képviselőjelöltjeihez. Ahogyan egy (párt neve)os informátoruk fogalmazott, ő a táskahordozója (politikus neve)nak a (párt neve)ban.”

A kereseti kérelem, az alperes védekezése

[3] A felperes keresetében kérte megállapítani, hogy az alperes megsértette a jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát a (internetes hírportál 1. neve) portálon 2018. március 22. napján „Itt a (párt neve)os korrupció következő állomása” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a 2018-as országgyűlési választási kampányban rajta keresztül jutottak el a vesztegetésre szánt feketepénzek a (párt neve) Mozgalom képviselőjelöltjeihez. Az alperest 400.000 forint sérelemdíj és annak 2018. március 23. napjától a kifizetésig járó késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni.

[4] Keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdésére, 2:43. § b) pontjára, 2:45 § (2) bekezdésére, 2:51. § (1) bekezdés a) pontjára, 2:52. § (1)-(3) bekezdésére és 6:48. § (1) bekezdésére alapította. Állította, (politikus neve)től sosem vett át pénzt és azt nem továbbította a (párt neve) képviselőjelöltjeihez. Utalt arra, hogy a Győri és a Fővárosi Ítéltábla a perbelivel azonos közlést tartalmazó cikk kapcsán megállapította jóhírnevének megsértését és a jelen keresetben igényelttel azonos összegű sérelemdíjban marasztalta az alperest. Érvelése szerint a cikkben az alperes azt állította, hogy feketepénz jutott el rajta, mint a választáson induló pártvezetőn keresztül a párt képviselőjelöltjeihez azzal a céllal, hogy abból más pártok jelöltjeit megvesztegessék, ezzel sorozatosan korrupciós bűncselekményeket követett el. Kifejtette, a közlések alkalmasak a közmegítélés hátrányos befolyásolására, ami a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 170. § (2) bekezdés e) pontja alapján külön bizonyítást nem igényel. Lényegesnek tartotta, hogy az alperes tudott a cikkben szereplő tényállítások valótlanságáról, amelyeket illetően a felperes álláspontját nem kérte ki. Hangsúlyozta, a valótlan tényeket illetően közszereplőként sincs fokozott tűrési kötelezettsége. Úgy vélte, az alperesi magatartás tárgyi súlyát, felróhatóságát növeli, hogy a jogsértést a nagyobb olvasottság elérése, illetőleg haszonszerzés céljából követte el. A sérelemdíj reparációs és

magánjogi büntetés funkcióját kiemelve rámutatott: a csekély összegű sérelemdíj nem biztosít megfelelő elégtételt.

[5] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

[6] Álláspontja szerint a közszereplőnek minősülő felperes túrni köteles a személyét érintő sértő, bántó kijelentéseket és szűk körben a valótlan tényállításokat is a közéleti viták minél szabadabb folyásának biztosítása érdekében {7/2014. (III.7.) AB határozat [50] bekezdés}. A 13/2014. (VI.18.) AB határozat alapján hivatkozott arra, hogy a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a való tények vonatkozásában korlátlanul, a hamis tény állításával vagy híresztelésével szemben pedig akkor védi, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el. Utalt a közszereplőket érintő törési kötelezettség határainak tágítására vonatkozó 3207/2020. (VI.19.) AB határozatban foglaltakra és arra, hogy a politikai élet aktív résztvevőinek számolniuk kell nyilatkozataik éles bírálatával, hitelességük megkérdőjelezésével. Miután a nyilvánosság tudott arról, hogy (politikus neve) valamilyen formában finanszírozta a (párt neve) Mozgalmat, és a felperes rendszeresen járt hozzá, arról pedig fotó is készült, hogy tőle egy táskával távozott, megalapozott a cikkben megjelent következtetés, ami valójában a véleménynyilvánítási szabadság mint alkotmányos alapjog által védett politikai értékítélet.

[7] További védekezése szerint a felperest nem érte olyan fokú sérelem, ami a jóhírnevét hátrányosan érintené, különös tekintettel arra, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikusok vagyongyarapódása, korrupciós ügyletei, a közvélemény hozzászokott az ezeket érintő állításokhoz, megnyilvánulásokhoz. Hangsúlyozta, figyelemmel kell lenni emellett arra is, hogy a kijelentések választási kampányidőszakban hangzottak el [3222/2022. (III.23.) AB határozat], amikor azok a közéleti szereplők hitelességét csak csekély mértékben érintik.

[8] Az igényelt sérelemdíjat illetően kiemelte, a felperes a sérelmezett közlés kapcsán számos pert indított, amelyekben megítélt sérelemdíj elegendő kompenzációt jelent a számára. Kérte értékelni a jogsértés óta eltelt hosszabb időtartamot, továbbá hogy a közéleti témákban nagyobb mértéktartás jellemző a sérelemdíj összege tekintetében. Lényegesnek ítélte, hogy a felperes hátrányt nem bizonyított. A sérelemdíj preventív funkciójának érvényesítését indokolatlannak tartotta. Nem vitatta, hogy a közlések valóságtartalmát nem tudta igazolni, ezzel szemben azonban döntő körülményként azt kérte figyelembe venni, hogy az érintett téma a közéletet átszötte, a felperesi sérelem értékelhetetlen, az őt esetlegesen ért nemvagyoni hátrány kompenzálása pedig megtörtént.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett (internetes hírportál 1. neve) portálon 2018. március 22-én „Itt a (párt neve)os korrupció következő állomása” címmel megjelent cikkben annak valótlan híresztelésével, hogy a 2018-as országgyűlési választási kampányban rajta keresztül jutottak el vesztegetésre szánt feketepénzek a (párt neve) Mozgalom képviselőjelöltjeihez. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 400.000 forint sérelemdíjat és annak 2018. március 23-tól a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát. Perköltségben és a felmerült eljárási illetékekben is marasztalta.

[10] Ítéletének indokolásában felhívta a Ptk. 2:42. § (1)-(2) bekezdését, 2:43. § d) pontját, 2:45. § (2) bekezdését, 2:51. § a) pontját, továbbá idézte az Alaptörvény IX. cikk (1), (2) és (4) bekezdését, valamint az I., II., és VI. cikk alapvető jogokra vonatkozó rendelkezéseit.

[11] Vizsgálta, hogy a sajtó- és szólásszabadság, valamint a személyiségi jog érvényesülése közötti érdekösszemérés során megállapítható-e aránytalanság a személyiségi jog rovására, emiatt indokolt-e a jog eszközeivel való beavatkozás. Kifejtette, a sérelmezett közlések tényállítások, amelyek valóságtartalmát az alperes állította, de nem bizonyította. Emellett álláspontja az volt, megfogalmazásuk túllépi a véleménynyilvánítás közszereplőkkel szemben megengedett tágabb kereteit is, ezért a közszereplő felperes nem köteles túrni a valótlán közlések nagy nyilvánosság előtti közlését. Lényegesnek tartotta, hogy az alperes nem adott lehetőséget a felperesnek saját álláspontja ismertetésére.

[12] Egyetértett a felperessel abban, hogy a közlések sértőek, alkalmasak társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, jóhírneve megsértésére. Közömbösnek tekintette azt az alperesi védekezést, amely szerint a perbelivel azonos tartalmú cikkek kapcsán más perekben a bíróság már több ízben kötelezte elégtételadásra. Kiemelte, minden közlés jogsértő jellege önállóan vizsgálendő és jogkövetkezményei is önállóan érvényesíthetőek.

[13] A sérelemdíj összegének meghatározásánál tekintettel volt a jogsértés súlyára, az elektronikus sajtótermék számottevő látogatottságára, ebből fakadóan arra, hogy a közlés nagy nyilvánosságot kapott. Értékelte a felperes országos ismertségét, a társadalomban tisztsége folytán betöltött szerepét, a válaszadásra való lehetőségét és azt is, hogy a cikk választási kampányidőszakban jelent meg. Mindezek alapján úgy foglalt állást, hogy az igényelt sérelemdíj a jogsértés súlyával arányban áll, alkalmas a reparációs cél elérésére, ezért az alperest a kereset szerint marasztalta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[14] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen előterjesztett fellebbezésében az alperes annak megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

[15] Felülbírálati jogkörként a Pp. 369. § (3) bekezdés c) és d) pontjait jelölte meg.

[16] Érvelése szerint a közismert tények alapján megalapozottan jutott a cikkben közölt következtetéseire. A felperes a (párt neve) Mozgalom pártigazgatója volt, rendszeresen tárgyalt (politikus neve)sal, látogatását fénykép is megörökítette. Állította, a (párt neve) Mozgalom a saját költségvetéséből nem tudta volna a kampány költségeit finanszírozni, annak forrását a hozzá közelálló személyek szerint is (politikus neve) biztosította, ezért a közöltek kellő ténybeli alapon nyugvó logikus következtetések. Mivel pedig a cikk aktuális témát dolgozott fel, közügyben való megszólalásnak minősül, így a véleménynyilvánítási szabadság magasabb szintű védelmét kell élveznie.

[17] Okfejtése szerint a közszereplő felperest fokozott tűrés kötelezettség terheli a személyét érintő kritikai megnyilvánulásokkal szemben, amibe szűk körben a valótlán tényállítások tűrése is beletartozik. Emellett a sérelmezett közlés nem okozott számára olyan mértékű sérelmet, amely alapul szolgálhat jóhírnévsértés megállapítására. A politikusok pénzügyi visszaélései a mindennapi közbeszéd részévé váltak, a közvélemény hozzászólt az ezt érintő megnyilvánulásokhoz, az ilyen típusú közlések kampányidőszakban a közéleti szereplők hitelességét csekély mértékben érintik.

[18] A sérelemdíj összegét eltúlzottnak tartotta. Kérte figyelembe venni, hogy a felperes a jogsértésből eredő köztudomású hátrányokon túl továbbiak bekövetkezését nem bizonyította, ami kizárja igénye teljesítését. Ezzel összefüggésben hivatkozott arra, hogy a jogsértésként értékelt állítás nem a felperes személyét minősíti. A közvélemény az őt érintő, ismétlődően megjelenő állításokat eleve fenntartásokkal kezeli, a közlés tartalma az átlag olvasót a róla alkotott benyomásában nem befolyásolja. Azt a csekély hátrányt, amit azok az általános életpaszta szerint okozhattak, a sajtó-helyreigazítás teljes mértékben kompenzálta.

Miután a jogsértés nem kiemelkedő, a sérelemdíj másodlagos, preventív funkciója sem érvényesülhet hangsúlyozottan. A magánjogi büntető jelleg csak kiemelkedő, szándékos sérelem okozása esetén lehet hangsúlyos.

[19] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

[20] Állította, a (párt neve) Mozgalom képes volt önerőből és legális támogatások felhasználásával finanszírozni a 2018. évi választásokat. Megjelölte azokat a bírósági eljárásokat, amelyekben megállapításra került a perbeli állítás valótlanúsága, amit az eljárás során okiratokkal, (politikus neve) tanúvallomásával is alátámasztott. Megítélése szerint a jogsértés súlyát helyesen minősítette az elsőfokú bíróság jelentősnek, mivel a cikkben büntetőjogilag üldözendő, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló korrupciós bűncselekmény-sorozatban való aktív részvétellel vádolta az alperes. Hangsúlyozta, a valótlan, sértő tényállítások tűrésére közszereplőként sem köteles még akkor sem, ha azok a személyiségét minősítik.

[21] A sérelemdíjat illetően kiemelte, a Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján a személyiségi joga megsértéséből eredő nemvagyonosi hátrány bizonyítására nem köteles, az alperes ugyanakkor nem mentette ki magát felróhatósága hiányának bizonyításával. Megjegyezte, a Fővárosi Ítéltábla Pf.20.183/2021/5. és a Győri Ítéltábla a Pf.I.20.028/2020/6. számú, a perbelivel azonos sajtóközlemény tárgyában hozott határozatában a sérelemdíj magánjogi büntető funkciójának alkalmazását is szükségesnek ítélte, ami jelen esetben is indokolt. Mérlegelni kell emellett a tudatosan hamis tényközlést és a jogsértés ismétlődő jellegét is. Állította, az alperes nem tett közzé helyreigazítást, e hivatkozása meg nem engedett ellenkérelem változtatás, ami a fellebbezés elbírálása során nem vehető figyelembe. Rámutatott, a kis összegű sérelemdíj nem biztosít megfelelő elégtételt, emellett az összecszerűség meghatározásakor tekintettel kell lenni a fizetésre kötelezett vagyoni viszonyaira is. A megítéltnél alacsonyabb sérelemdíj kiüresítené annak jogintézményét.

Az ítéltábla döntése és jogi indokai

[22] A fellebbezés nem megalapozott.

[23] Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helytállóan állapította meg, abból logikus következtetésre jutott, az ítéltábla – azok megismétlése nélkül – egyetért az általa kifejtett indokokkal is. A Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva nem látta indokoltnak a megállapított tények eltérő minősítését, abból eltérő következtetések levonását. A fellebbezésben és a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel – a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti korlátok között – az alábbiakat kívánja kiemelni.

[24] Az alperes amiatt sérelmezte az elsőfokú ítélet jogsértést megállapító rendelkezését, mert megítélése szerint a közszereplőnek minősülő felperesnek túrnie kell az általa kifogásolt, kellő ténybeli alappal rendelkező, közérdeklődésre számot tartó, közügyeket érintő közléseket.

[25] A 7/2014. (III.7.) AB határozat szerint a véleménynyilvánítás szabadsága az értékítéleteket kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra attól függetlenül kiterjed, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, helyes vagy helytelen, tiszteletreméltó vagy elvetendő. A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások úgyszintén részei a szólásszabadságnak egyrészt mivel valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne.

[26] Egyetért az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával abban, hogy a sérelmezett közlések tényállítások és nem bírálatot kifejező vélemények, valamint abban is, hogy a

valóság bizonyítása az alperes érdeke volt. Az alperes konkrét, határozott módon közölte a cikkben, hogy a felperes pártigazgatóként olyan pénzeket vett át (politikus neve)től, amit a képviselőjelöltek megvesztegetésére használtak fel. Ezzel jogellenes párttámogatást, bűncselekmény elkövetését állította, ami egyértelmű tényközlés és nem bírálatot kifejező értékítélet. E tényállításnak azonban nincs valós ténybeli alapja, mi több, nélkülözi a vékony ténybeli alapot is. Abból a körülményből ugyanis, hogy a felperes mint pártigazgató több alkalommal is találkozott (politikus neve)sal, a távozása során róla készült fénykép pedig táskával a kezében ábrázolja, nem lehet megalapozottan következtetni arra, hogy pénzt vett át tőle és arra sem, hogy ha pénzátadás történt volna, az más képviselőjelöltek megvesztegetését szolgálta. Az alperes által hivatkozott, más eljárásban meghallgatott tanúk vallomásai ezt az állított ténytet nem támasztották alá. Azok feltételezéseken, szóbeszédre alapultak arra vonatkozóan, hogy honnan származtak a kampány finanszírozására szánt pénzek.

[27] Az is megállapítható, hogy alperes tudatosan közölt hamis tényeket. Erre enged következtetni, hogy – általa sem vitatottan – nem kérte ki és a cikkben nem jelenítette meg a felperes ezt érintő álláspontját. Azzal, hogy kritika nélkül valótlan tényeket híresztelt, megsértette a hiteles tájékoztatásra vonatkozó, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 10. §-ában megfogalmazott kötelezettségét.

[28] Kétségtelen, hogy a pártok kampányfinanszírozása, a képviselőjelöltek megvesztegetése olyan közérdeklődésre számotartó téma, ami a véleménynyilvánítási szabadság magasabb szintű oltalmát élvezzi, felperest mint közszereplőt ugyanakkor fokozott tűrési kötelezettség terheli a politikai tevékenységét érintően kifejtett valós ténybeli alapon nyugvó kritikai közlések tekintetében. A tudatosan hamis tényállításokat azonban közérdeklődésre számotartó témában sem védi a véleménynyilvánítás szabadsága, ezért a közszereplők sem kötelesek tűrni a valótlan tényállításokat még akkor sem, ha azok a politikai tevékenységükre vonatkoznak {7/2014. (III.7.) AB határozat [49] bekezdés, 13/2014. (IV.18.) AB határozat [31] bekezdés}. A cikkben az alperes ellenőrizetlenül vette át más sajtószervek közléseit, azokat valós tényekként láttatta az olvasó közönség számára, a valótlan állításokat azonban nem illeti alkotmányos védelem.

[29] Nem fogadható el az az alperesi hivatkozás, hogy a perbeli közlés nem befolyásolta az átlag olvasó felperesről kialakult véleményét, mert a társadalmi nyilvánosság megfelelő távolságtartással kezeli a politikusokat ért bírálatot, minősítést. Kétségtelen, hogy az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III.7.) AB határozat [57] bekezdésében arra mutatott rá, hogy a közéleti viták során elhangzottakat a társadalom kellő körültekintéssel tudja értékelni. A közvéleményben kialakult távolságtartást szempontként kezelő, az Alkotmánybíróság által a választási kampány szabad folyásának védelmében kidolgozott gyakorlatnak azonban lényeges eleme, hogy az a politikusok egymás közötti vitáira, és nem általában a sajtóközlésekre vonatkozik. Emellett az Alkotmánybíróság még a politikusok egymás közötti vitáival kapcsolatban is hangsúlyozta, hogy a választási kampány szabadságának védelme nem jeleni azt, hogy a jelöltek bármilyen valótlan információt, állítást terjeszthetnek egymásról. A 3107/2018. (IV.9.) AB határozat szerint, ha a megnyilatkozásnak észszerűen még a kampány körülményei között sem tulajdonítható olyan jelentés, amely szerint a közlést a választók az érintett múlt- vagy jövőbeli politikájára, vagy a jelölt alkalmasságára vonatkozó politikai véleményként értelmezik, akkor helye lehet a közlő valótlan tényállítás miatti felelősségre vonásának.

[30] Mindezeket egybevetve helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a valótlan közlések a felperes személyére nézve sértőek, őt bűncselekményt megvalósító választási visszaélésekben segédkező politikai pártvezetőként jelenítik meg, ezért megalapozott

következtetést vont le arra, hogy az alperes a valótlan tény híresztelésével elkövette a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti személyiségi jogsértést.

[31] Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban is, hogy az alperes jelentős látogatottságú elektronikus sajtótermékben, nagy nyilvánosság előtt, tudatosan híresztelt olyan valótlan tény, ami alkalmas a közszereplő felperes emberi tisztességének, politikai hitelességének megkérdőjelezésére, a politikai életben való jövőbeli érvényesülésének megnehezítésére, mindez pedig a sérelemdíj [Ptk. 2:52. § (1) bekezdés] iránti igényét is megalapozottá teszi. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy a cikk a választási kampány időszakában jelent meg, ami jelentősen felerősítette az alperes által célzatosan és szándékosan elkövetett jogsértés felperesre és környezetére gyakorolt romboló hatását, ezáltal a jogsértés következményeként előálló immateriális hátrányok nem minősülnek bagatellnek. Mindezek nyomatékosan alátámasztják a sérelemdíj alkalmazásának indokoltságát.

[32] Az ítéltábla – egyezően az elsőfokú bírósággal – nem tekintette eltúlzottnak a követelt sérelemdíj összegét. A Pp. 266. § (2) bekezdése alapján nem igényel külön bizonyítást, hogy a hamis tények híresztelése kapcsán a felperes magyarázkodni kényszerült, környezete kérdőre vonta, ami jelentős nemvagyoni sérelemnek tekinthető. Helyesen utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy az alperesi jogsértés felróhatósága súlyos, ezért a sérelemdíj reparatív és represszív funkcióinak érvényesülése érdekében nem indokolt az igényeltnél alacsonyabb összegű sérelemdíj megállapítása. Az elsőfokon megítélt sérelemdíj az alperesi jogsértés súlyával, annak a felperesre és környezetére gyakorolt hatásával arányos, összhangban áll a hasonló jogsértések esetén a bírói gyakorlatban alkalmazott mértékekkel is, egyben eleget tesz a 7/2014. (III.7.) AB határozatban megfogalmazott elvárásnak, nevezetesen, hogy a sérelemdíj mértéke ne gyakoroljon bénító hatást a közéleti viták szabad folyására.

[33] Helytállóan mutatott rá a felperes fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott sajtó-helyreigazítással történt elégtételadásra, ezért ez olyan új tényállításnak minősül, amely a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban nem vehető figyelembe, következésképp nem alapozza meg az alperes sérelemdíj leszállítása iránti igényét. Megjegyzi az ítéltábla, a sajtó-helyreigazítás és a személyiségvédelem eltérő jogintézmények, így eltérő jogkövetkezmények alkalmazását vonják maguk után, ugyanakkor a sajtó-helyreigazítás iránti igény megalapozottsága nem zárja ki, hogy a sérelmet szenvedett fél személyiségi joga megsértése miatt is pert indítson és nemvagyoni sérelme esetén a jogsértőtől sérelemdíjat követeljen. Erre figyelemmel önmagában nem lenne a sérelemdíj összegét csökkentő tényezőként értékelhető az sem, ha az alperes – állításának megfelelően – sajtó-helyreigazítás útján elégtételt biztosított volna a felperesnek, legfeljebb akkor, ha ezzel egyben a jogsértés időtartama is csökken. A kifejtettek miatt azonban ennek érdemi vizsgálatára a fellebbezési szakban nem kerülhetett sor.

[34] A személyiségi jogaiban sértett személynek módja van arra is, hogy a több különböző sajtóorgánumban őt ért jogsértésekért külön-külön eljárások keretében kérje a jogsértés objektív és szubjektív szankcióinak alkalmazását. Emiatt nem vehető figyelembe a sérelemdíj összegét csökkentő körülményként az, hogy a felperes a perbelivel azonos tartalmú jogsértés miatt más perben már megalapozottan érvényesített sérelemdíj iránti igényt.

[35] A kifejtett indokokra figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai szerint hagyta helyben a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján.

[36] Az alperes fellebbezése eredménytelennek bizonyult, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében köteles a felperes fellebbezési eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával a csatolt költségjegyzékben foglaltak szerint állapította meg.

[37] Az alperes köteles viselni a személyiségvédelmi perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján számított fellebbezési eljárási illetéket a 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-ában foglaltak szerint, amit a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú számlájára kell befizetnie. Közleményként fel kell tüntetnie adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot.

[38] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2024. február 9.

Dr. Kiss Gabriella sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
táblabíró